

Tarcal, 1893. március 1. – Budapest, 1965. november 10.

Középbirtokos családban született. 1917-ben államtudományi, 1924-ben jogtudományi majd ügyvédi oklevelet szerzett. Az első világháború alatt katona volt. 1919 májusában Nyírbátorban szolgabíró volt., majd a Tanácsköztársaság bukása után sokáig mellőzték, 1929-ben lett árvaszéki ülnök nyíregyházán. Családi indíttatásra kapcsolódott be a politikai életbe. 1939-ben Bajcsy Zsilinszkyt támogatta. Ellenzéki magatartása és felesége származása miatt 1941-ben árvaszéki állását elvesztette, Budapestre költözött. 1941 és 1945 között a fővárosban ügyvédként dolgozott. 1945. februárban belépett a Független Kisgazdapártba, a Szabolcs vármegyei szervezet ügyvezető alelnöke lett. 1945. november 4-én a Szabolcs és Szatmár-Bereg vármegyei választókerületben nemzetgyűlési képviselővé választották. 1945. december 28. és 1946. augusztus 12. között Szabolcs vármegye főispánja, majd a baloldali pártok nyomására a SZEB elnökének követelésére leváltották. 1947. júniusától az FKGP országos központjában a szociálpolitikai osztály vezetője, a választási bizottság tagja. Az 1947. augusztus 31-i választásokon pótképviselő lett. 1948- 1958 között Budapesten ügyvéd. Tarcali szőlőjét 1952-ben felajánlotta az államnak; nyugdíjasként a Mátra Műanyag-feldolgozó Szövetkezet bedolgozója volt.